

Tretia nedel'a veľkonočná C

1.máj 2022

Zjv 5, 11 – 14, Jn 21, 1 – 19

Milé sestry a bratia v Kristovi

My ľudia sa zvykneme s nádejou pozeráť do budúcnosti. Od budúcnosti očakávame splnenie našich prianí, v pokroku vidíme zlepšenie našej prítomnosti. Je to podobné ako pri technike – nádejame sa, že to budúce, to nové už bude lepšie, kvalitnejšie, prekoná súčasnosť; očakávame, že budúcnosť vyrieši naše problémy. Za týmto skutočným pokrokom stojí veda a ľudské poznanie. Nesmieme ale zabudnúť, že ani pokrok a poznanie nie sú automatické, niekto ich musel vytvoriť cestou namáhavého hľadania. Vďaka modernému spôsobu života, vďaka efektívnosti dnešnej výroby síce máme všetci na pokroku účasť, užívame si jeho ovocie, ale pokrok bol vykúpený námahou mnohých a často aj sklamaniami a omylmi. S očakávaniami automaticky lepšej budúcnosti by sme nemali pristupovať k životu samotnému. Pretože potom sme často sklamaní - zisťujeme, že náš život je ohrozovaný neúspechmi, chorobami. Naše plány sa nám často rúcajú pred očami, pod rukami.

V živote nám nik neposkytne dokonalú formu života, dokonalý život bez námahy, zadarmo. Život je skôr niečo, na čom musíme každý sám namáhavo pracovať. Pritom sa musíme konfrontovať aj s neúspechom, s hľadaním, s otázkami. To všetko ale nemusí byť na škodu. Veď nakoniec neúspech, sklamanie a prehry nás v živote môžu naučiť viac ako úspechy a víťazstvá. Pretože ony nás vracajú viac do reality života, bránia nám, aby sme si budúcnosť kreslili príliš ružovo.

Niečo podobné zakúsili aj apoštoli a Ježišovi učeníci, ktorí svoju situáciu chápali ako bezvýhodiskovú. Napriek tomu, že im Ježiš Kristus dal tak veľa, napriek tomu, že ich oči otváral pre spravodlivejší, ľudskejší svet, teraz sa to v ich očiach zdalo byť všetko zbytočné. Ani prvé správy o zmŕtvychvstaní ich neoslovujú, zdá sa, že im je už všetko jedno.

Ťažko nanovo objavovali tú nádej, ktorú im on dával. Nakoniec Krista stretajú v každodennom živote, pri svojej práci, pri rybolove.

Je príznačné, že my ľudia vieme Boha objaviť až vtedy, keď je sieť plná, vo chvíli úspechu a najmä tam, kde sa to deje nejakým neobyčajným spôsobom. Boha vieme objaviť najmä v situáciách, ktoré sa vymykajú nášmu bežnému životu – inak povedané: ľahko ho nachádzame tam, kde sa deje čosi zázračné. Kristus nás ale napriek tomu vedie naspäť do nášho bežného života, on sám nám ide príkladom aj v tom, že úspech nie je to najdôležitejšie. On sám nám ukazuje, že to najdôležitejšie sa mnohokrát začína tam, kde vieme prijať neúspech. Pretože on chce náš život naplniť tou hlbšou radosťou, hlbšou krásou, ctou. A k tomu všetkému patrí aj bolesť, neúspech a prehra.

Ak tento tajomný súvis pochopíme, potom aj my môžeme Krista nájsť priamo vo svojom živote. Môžeme ho nájsť v otvorení sa životu, otvorení sa našim blíznym. Ak sa nám to podarí, potom život nebudeme chápať len ako izolované momenty jednotlivých úspechov - ktorých nakoniec nemusí byť až tak veľa – ale život samotnú budeme chápať ako celkový príbeh, ktorý nás nesie. Dokonca nás nesie až tak, že už nemusíme hľadať nejaké chvíľkové rozptýlenie. Vyslobodenie nebudeme niečo, čo

prichádza zvonka, ale niečo, do čoho my sami dorastáme. To sa deje na ceste života, to nám nedá lepšia budúcnosť, ktorá k nám príde akoby zvonka, ale poctivé žitie prítomnosti. To dosiahneme vtedy, ak život vieme prijať aj napriek ohrozenej budúcnosti, ktorej nedokážeme vziať všetky jej otázky.

Viliam Arbet